

Atlas

Joan Navarro

Atlas

Aquests rastres de l'energia fosca de l'univers. Aquesta densa boira damunt la pineda. Aquest cabdell de tempesta. Aquestes cendres de níquel i de cobalt. Aquesta vela de llum a les riberes del dia.

Crema el temps en aquesta artiga, el solc mineral dels ocells, la barca del sol que s'abandona entre la malesa. T'acostes a l'ull de l'infinit i contemples la resplendor dels carboncles, les baies extraviades, la mirada d'Orfeu: L'onada de gel de la gran ferida.

La darrera ullada sobre el món: El dacsar celest i l'arc d'or dins la vall boscosa. L'oli dels cellers: L'eco de les veus familiars: Gemec de la sènia: Caixons plens d'aigua i arena. Una esmerla s'amaga entre les falgueres del jardí: El cos de l'espai: El volum de l'alè: L'argila. La denudació dels fruits carnosos de l'hivern: Litoral de la vasta claredat.

: D'aquesta duna emergeix l'orquídia que crida l'insecte que la fecunda: Estén la bandera lluminosa del desig: Record de marjals: Grana-dura fèrtil: Saltiri vegetal: Son d'antigues llavors dins la nit de la terra.

Tornar al cos dels cossos, als líquids solars, al sojorn de la matèria: Cau de la veu: Eruga del pensament. Tornar feliç al silenci buit de l'ametlla després d'haver fet un llarg viatge.

És la llum que tomba i es liqua i es desfà: L'umbracle de l'aurora: Cal·ligrafies de la torba sota els camps verds de l'aigua: L'espina del miracle. És el planeta que retroba el rastre de la seua òrbita, el secret dels nombres, la saba freda que l'alimenta: L'insondable silenci abans de la gran calamarsada.

Desfer la sendera que mena a les onades de la medusa, al bosc que brosta encés, al jardí on la llavor de ponent sojorna. Escorçar l'amni dels mots, la lava, el càntic del fantasma que habita la màquina.

Aquesta quietud després del vendaval: El calze i les espines. Aquesta claredat immòbil de les aigües: El molinet de la paraula: La rotació de l'estel que s'aflama: La perla del lotus. Aquest silenci de febrer quan l'ocell retorna al cau de la llavor dormida: La cendra dels nombres: El trànsit a la plenitud serena.

En el principi fou l'hort solar: La medul·la de neu de les illes volàtils: La cabellera púrpura dels fenars inquietos: La crisàlide del cometa: El gemec de les caravanes llampants que voregen l'ocre vastitud: La pregària del claper que cabdella la matèria i l'òxid de la llàgrima: El gest del record quan dius alfabet, mar de l'oest, constel·lació, atlas.